

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

08 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Bobeica Vasile în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 octombrie 2016 și a sentinței Judecătoriei Botanica mun. Chișinău din 20 iunie 2016, în cauza penală privindu-l pe **Nedbailov Alexandr XXXXXX**, născut la XXXXXX, originar și domiciliat mun. XXXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

1. *prima instanță:* 28.03.2016-20.06.2016
2. *instanța de apel:* 19.07.2016-24.10.2016
3. *instanța de recurs:* 04.01.2017 - 08.02.2017

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica mun. Chișinău din 20 iunie 2016, Nedbailov Alexandr XXXXXX, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, la 5 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că, Nedbailov A. la data de 07 ianuarie 2016, în jurul orei 01.30, aflându-se în fața casei de locuit nr. 13, amplasată pe str-la 5 Lvov, mun. Chișinău, s-a apropiat de Palamarciuc Alexandr și atacându-l, i-a aplicat mai multe lovituri cu pumnii, inclusiv cu un obiect tăietor-înțepător, cauzându-i ultimului o plagă tăiată penetrantă în peretele abdominal anterior, cu lezarea diafragmei și cu exteriorizarea omentului mare, plăgi tăiate nepenetrante la nivelul cutiei toracice, abdomenului și la nivelul cristei iliace, care prezintă pericol pentru viață și în raza acestui criteriu se califică ca vătămare gravă.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, fapta inculpatului Nedbailov A. a fost calificată *de drept* în baza art. 151 alin. (1) Cod penal și anume – *vătămarea intenționată gravă a integrității corporale și a sănătății, care este periculoasă pentru viață.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul Bobeica Vasile în numele

inculpatului, prin care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie recalificate acțiunile săvârșite de către Nedbailov A. și ale încadra în baza art. 157 Cod penal, cu aplicarea unei pedepse mai blânde, conform art. 90 Cod penal.

În motivarea apelului a invocat că:

- în partea stabilirii pedepsei instanța de judecată nu a luat în considerație personalitatea inculpatului, gradul și caracterul pericolului social al infracțiunii, circumstanțele care atenuează pedeapsa sau o agravează;

- în instanța de judecată a fost solicitată recalificarea acțiunilor lui Nedbailov A. conform prevederilor art. 157 Cod penal - vătămarea gravă a integrității corporale din imprudență, însă instanța asupra acestui argument nu s-a expus, respingând doar obiecția apărătorului;

- instanța de judecată eronat a apreciat declarațiile inculpatului;

- în vederea solicitării suspendării condiționate a pedepsei, instanța de judecată a menționat, că aceasta nu este posibil de aplicat, ținând cont de circumstanțele cauzei elucidate, de persoana celui vinovat care anterior a mai fost judecat, concluzionând că inculpatul poate fi reeducat doar cu executarea pedepsei cu închisoare, însă instanța urma să aprecieze și faptul că persoana dată are antecedentele penale stinse, adică s-a corectat, s-a conformat normelor morale din societate, astfel fiind posibilă aplicarea art. 90 Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 octombrie 2016, a fost respins apelul declarat ca nefondat și menținută sentința.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a considerat, că prima instanță a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării, just stabilind vinovăția inculpatului, Nedbailov A., în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, ce a fost dovedită cu certitudine, dând faptei săvârșite de către ultimul încadrare juridică corespunzătoare materialului probator administrat.

Instanța de apel a menționat, că deși inculpatul nu a recunoscut vina, aceasta se dovedește prin declarațiile părții vătămate Palamarcuic A., martorilor Gangurean A., Nesterenco I. date în cadrul cercetării judecătorești, precum și prin probele scrise: procesul verbal de cercetare la fața locului din 07.01.2016 (f.d. 11-14 v. 1); procesul-verbal de consemnarea plângerii verbale din 07.01.2016 (f.d. 16 v. 1); raportul de expertiză medico-legală nr. 357/D din 15.02.2016 (f.d. 25-26 v. 1); raportul de expertiză psihiatrico-legală nr. 113 din 26.01.2016 (f.d. 43-45 v. 1); raportul de expertiză psihiatrico-legală nr. 83 a – 2016 (f.d. 49-50 v. 1).

Referitor la argumentul apărătorului, cu privire la calificarea acțiunilor inculpatului în baza art. 157 Cod penal, instanța de apel nu l-a reținut, deoarece din raportul de expertiză psihiatrică-legală ambulatorie efectuată în privința lui Nedbailov A. s-a constatat că acesta are un caracter nervos, nereținut, irascibil, încăpăținat, ține ură, menționând în fața experților că a lovit partea vătămată cu un

cuțit, înțelegea rolul său infracțional și consecințele posibile, nu regretă cele întâmplate, partea vătămată meritând ce a primit.

Subsecvent, instanța de apel a analizat circumstanțele iscării conflictului, reținând faptul că inculpatul după ce a consumat câteva pahare cu șampanie, și-a amintit despre vorbele spuse de partea vătămată cuiva despre el, s-a dus la o oră târzie la casa părții vătămate, i-a aplicat lovituri, iar din explicațiile celor interogați rezultă că inculpatul intenționat s-a dus acasă la partea vătămată să-i aplice vătămări corporale.

Astfel, instanța de apel a reținut constatările primei instanțe în partea stabilirii intenției și anume luarea prin surprindere a părții vătămate, aplicarea loviturilor cu un obiect tăios, asemănător cu cuțitul, zona corpului spre care a fost îndreptată și exercitată aplicarea loviturilor cu obiectul menționat.

Reieșind din cele expuse, instanța de apel a considerat că prima instanță corect a constatat că prin acțiunile sale Nedbailov A. a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 151 alin. (1) Cod penal.

Totodată, instanța de apel a considerat că la determinarea tipului și termenului pedepsei, instanța de fond a ținut cont de prevederile art. 75-77 Cod penal, de pericolul social al crimei comise de inculpat, de gravitatea infracțiunii, de faptul că anterior ultimul a mai avut abateri de la lege, fiind condamnat, deși antecedentele penale sunt stinse a comis iarăși o infracțiune cu intenție, s-a ținut cont de comportamentul inculpatului după finisarea urmăririi penale și pe parcursul examinării cauzei, concluzionându-se just de a-i aplica o pedeapsă reală cu închisoare, ce este o pedeapsă echitabilă în raport cu cele comise.

De către instanța de apel, s-au respins argumentele părții apărării în vederea posibilității aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, deoarece reieșind din circumstanțele cauzei, este necesară impunerea inculpatului a unor restricții ale drepturilor lui proporționale cu gravitatea infracțiunii comise, respectiv aplicarea unei pedepse neprivativă de libertate în privința inculpatului, nu va fi capabilă să contribuie la realizarea scopurilor legii penale, prevăzute la art. 61 Cod penal.

6. Hotărârile judecătorești sunt atacate cu recurs ordinar de către avocatul, Bobeica Vasile, în numele inculpatului, prin care solicită casarea acestora, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie recalificate acțiunile inculpatului, conform art. 157 Cod penal și stabilirea unei pedepse mai blânde, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

În motivarea recursului declarat apărătorul invocă argumente identice cu cele invocate în apel și nominalizate în pct. 3 al prezentei decizii.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia asupra recursului declarat, solicitând de a-l respinge ca inadmisibil, deoarece reieșind din circumstanțele cauzei s-a constatat că încadrarea acțiunilor în baza articolului imputat este una corectă, iar

aplicarea unei pedepse cu închisoare și executare reală este pe măsura celor comise, nefiind stabilite careva circumstanțe atenuante ce ar permite aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

Din textul recursului declarat, rezultă că autorul îl întemeiază în baza pct. 6) și 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, unde este prevăzut că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, precum și faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*. Totodată, deși nu a fost indicat de către autor expres în recursul declarat, din conținutul acestuia, Colegiul desprinde și semnalarea temeiului pentru casare prevăzut la pct. 10) al normei menționate mai sus și anume *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

Cu referire la temeiul invocat de recurent și abordat în fața instanței de recurs, prin prisma pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează că, această normă procesuală de fapt stipulează 5 cazuri de casare după cum urmează:

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel;
- hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția;
- motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii;
- dispozitivul hotărârii este expus neclar;
- instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Însă, din textul recursului declarat nu se atestă o careva argumentare ce ar fi incidentă vreunui temei pentru recurs din cele prevăzute la norma enunțată mai sus. Respectiv, invocarea normei menționate ca temei pentru recurs, Colegiul penal o apreciază ca fiind una formală și nemotivată, ceea ce este inadmisibil la declararea recursului ordinar.

Mai mult ca atât, analizând hotărârea contestată a instanței de apel, Colegiul consideră, că în prezenta speță instanța de judecată și-a motivat decizia în concordanță cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel aceasta cuprinzând temeiurile de fapt și de drept ce au dus, la respingerea apelului declarat în prezenta cauză, fiind motivată just adoptarea unei asemenea soluții.

Totodată, Colegiul penal atestă, că instanța de apel a respectat și prevederile art. 414 Cod de procedură penală, expunându-se asupra tuturor motivelor invocate în apel și prin hotărârea sa a oferit răspunsuri plauzibile, detaliate și argumentate asupra acestora, în coraport cu probele administrate în prezenta speță, ce au fost verificate în ședințele de judecată. Prin urmare, instanța de recurs conchide că temeiul pentru recurs invocat de recurent și prevăzut la pct. 6) alin. (1) Cod de procedură penală nu și-a găsit confirmarea în prezenta speță.

În partea ce ține de incidența la caz a temeiului de casare - *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, specificat la pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, instanța de recurs menționează, că pentru o atare concluzie, trebuie să se țină cont de fapta săvârșită și cum aceasta a fost stabilită de către instanța de apel, și dacă această faptă a fost încadrată în norma penală corectă, iar dacă fapta s-a încadrat într-o altă normă penală, rezultă că acesteia i s-a dat o încadrare juridică greșită. Pe cale de consecință, instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, doar atunci când se constată comiterea unei erori de drept, ținându-se seama și de starea de fapt deja constatată prin hotărârea judecătorească definitivă.

Verificând temeinicia criticilor invocate de recurent în sensul enunțat mai sus, Colegiul menționează că potrivit materialelor cauzei, organul de urmărire penală, a sesizat instanța de judecată prin rechizitoriu, în care inculpatului i-a fost încredințat săvârșirea infracțiunii, tentativa de omor intenționat a unei persoane, care din cauze independente de voința făptuitorului nu și-a produs efectul, prevăzută de art. art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, însă la etapa dezbaterilor judiciare procurorul a solicitat recalificarea acțiunilor comise de inculpat în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, deoarece probele administrate la caz nu confirmă intenția inculpatului spre omorul lui Palamarciuc A., dar indică la vătămarea intenționată gravă a integrității corporale și sănătății, fapt pentru care a și fost condamnat de către prima instanță, soluția căreia a fost menținută și de instanța de apel.

Sub aspectul prezenței temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, din sumarul recursului declarat, se reține că autorul își exprimă dezacordul în partea ce ține de prezența laturii subiective a infracțiunii imputate inculpatului, invocându-se că ultimul nu a avut intenția de a-i cauza lui Palamarciuc A. careva vătămări corporale și nu poate explica cum au ajuns la lovituri, iar acțiunile făptuitorului urmau a fi calificate în baza art. 157 Cod penal - vătămarea gravă ori medie a integrității corporale cauzată din imprudență.

Opozant alegațiilor apărătorului, instanța de recurs relevă, că potrivit considerentelor teoretice, latura subiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 151 Cod penal, se exprimă în primul rând, prin vinovăție sub formă de intenție directă sau indirectă. În cazul în care făptuitorul manifestă imprudență, răspunderea se va aplica în baza art. 157 Cod penal. Dacă intenția făptuitorului a fost directă sau indirectă, ne putem da seama analizând circumstanțele faptice ale celor comise: obiectul vulnerant folosit; zona corpului spre care au fost îndreptate și exercitate

actele de violență; intensitatea actelor de violență; gravitatea leziunilor cauzate; comportamentul ante- și postagresional al făptuitorului. La fel, urmează a se ține cont și de semnele secundare ale laturii subiective a infracțiunii prevăzute de art. 151 Cod penal, motivele infracțiunii în cauză pot fi dintre cele mai variate: răzbunare, gelozie, invidie, ură, motive huliganice etc.

Analizând circumstanțele faptice stabilite de instanțele de fond, Colegiul penal reține din declarațiile date de către partea vătămată în ședință de judecată, că la data de 06.01.2016 ora 24.00 a fost telefonat de către inculpat, cu care s-a certat în urma convorbirii date și care i-a spus că va veni la domiciliul său. Apoi, aproximativ peste jumătate de oră inculpatul și încă o persoană au venit la poarta lui și l-a întrebat de ce așa de târziu au venit, a simțit o lovitură în abdomen, după care i-au mai fost aplicate lovituri (f.d. 165-167 v. 1). Prin declarațiile martorului, Nesterenko I., concubina părții vătămate, date în cadrul primei instanțe, aceasta a confirmat cele expuse de victimă, menționând că a ieșit și ea afară după ce a auzit strigăte, apoi l-a văzut însângerat pe Palamarciuc A., care i-a spus că a fost tăiat, iar ea a chemat salvarea (f.d. 168 v. 1). De asemenea, din declarațiile martorului, Gangurean A., audiat în ședință de judecată, se confirmă că acesta s-a deplasat împreună cu inculpatul la domiciliul părții vătămate la data menționată, unde pe fundalul unui conflict mai vechi au făcut schimb de cuvinte necenzurate și s-au lovit reciproc (f.d. 169 v. 1). Însuși inculpatul în cadrul ședinței de judecată a declarat, că la data de 06.01.2016 spre 07.01.2016 în jurul orei 24.00, s-a deplasat la domiciliul părții vătămate împreună cu Gangurean A., pentru a clarifica de ce a vorbit urât la adresa sa și nu ține minte cum s-a ajuns la lovituri și de câte ori a lovit (f.d. 170 v. 1). Din raportul de expertiză medico-legală nr. 357/D din 11.02.2016 efectuat în privința lui Palamarciuc A. se reține, că la acesta s-au constatat în total 9 plăgi în regiunea hemitoracelui stâng și drept, abdomenului și regiunea lombară pe stânga, care prezintă pericol pentru viață și se califică ca vătămare gravă (f.d. 25-26 v. 1). Nu în ultimul rând, urmează a fi menționat și raportul de expertiză psihiatrico-legală nr. 41a-2016 în privința lui Nedbailov A. (f.d. 43-44 v. 1), în care este indicat de către experții judiciari, că acesta după caracter se consideră nervos, nereținut, irascibil, încăpăținat, ține ură. Referitor la fapta pentru care este anchetat din start a refuzat să vorbească cu examinatorul, declarând că partea vătămată este singur vinovat și a meritat ceea ce a primit. A recunoscut faptul că a lovit partea vătămată cu cuțitul. Înțelege corect rolul său infracțional și consecințele posibile, însă nu regretă cele întâmplate.

Prin urmare, reieșind din circumstanțele faptice și anume folosirea unui obiect asemănător cu un cuțit la aplicarea loviturilor în zona toracelui și abdomenului, ce s-au soldat cu 9 plăgi tăiate și înțepate, care se califică ca periculoase pentru viață, precum și din comportamentul postinfracțional al inculpatului, care a declarat în fața experților judiciari, că a lovit partea vătămată cu cuțitul, înțelegând rolul și consecințele, neregretând de cele întâmplate, deoarece consideră că partea vătămată a meritat ceea ce a primit. La fel, învederând persoana inculpatului, care se

caracterizează ca una nervoasă, irascibilă, nereținută, încăpăținată și care ține ura, precum și motivul secundar prezent la caz, răzbunarea inculpatului pentru vorbele rele expuse de partea vătămată la adresa lui, toate acestea în cumul nicidecum nu indică la acțiuni din imprudență, ce ar duce la calificarea celor săvârșite de Nedbailov A. în baza art. 157 Cod penal. Ba mai mult ca atât, circumstanțele faptice menționate supra indică anume la comiterea unei infracțiuni prevăzute de art. 151 Cod penal, respectiv Colegiul penal statuează ca fiind corecte și întemeiate concluziile instanțelor de fond privind constatarea în acțiunile inculpatului a intenției directe de a cauza leziuni corporale grave părții vătămate, ceea ce reprezintă latura subiectivă a infracțiunii pentru care a fost condamnat făptuitorul.

În continuare, instanța de recurs nu poate considera ca întemeiate criticile recurentului desprinse sub aspectul pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în vederea posibilității stabilirii inculpatului a pedepsei cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

La cele invocate de recurent, Colegiul penal relevă, că potrivit art. 61, 75 Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia. Pedepsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a inculpatului, și are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea vinovatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și altor persoane.

Astfel, după ce a stabilit pedeapsa potrivit tuturor criteriilor de generalizare a pedepsei (art. 75 Cod penal), continuând operațiunea de individualizare cu privire la săvârșirea infracțiunii, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța de judecată poate dispune neexecutarea pedepsei aplicate vinovatului. Suspendarea condiționată (art. 90 Cod penal), ca mijloc de individualizare a pedepsei, conferă instanței de judecată posibilitatea, ca pe lângă stabilirea cuantumului pedepsei, să se pronunțe și asupra modului de executare.

O condiție prevăzută expres în alin. (1) art. 90 din Cod penal, constituie concluzia instanței că nu este rațional ca făptuitorul să execute pedeapsa stabilită. Astfel, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins chiar și fără executarea efectivă a acesteia. În formarea convingerii, instanța de judecată ține cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege, inclusiv are în vedere întreaga conduită a condamnatului înainte de săvârșirea faptei, după săvârșirea faptei, în timpul judecății, precum și alte aspecte ce privesc personalitatea infractorului, bazându-se pe materialele cauzei administrate în cadrul cercetării judecătorești.

În acest context, instanța de recurs notează, că chiar și în cazul îndeplinirii condițiilor prevăzute de prevederile art. 90 alin. (1) Cod penal, nu se creează un

drept pentru condamnat, ci doar o vocație a acestuia la această măsură de individualizare judiciară a pedepsei.

Așadar, Colegiul reține, că în cauza dată inculpatul a fost condamnat în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, sancțiunea căruia prevede pedeapsa de la 5 la 10 ani închisoare, infracțiune care conform art. 16 alin. (4) Cod penal se clasifică ca infracțiune gravă.

Din textul hotărârilor atacate se atestă, că circumstanțe atenuante și agravante nu au fost stabilite la caz, însă inculpatul anterior a fost condamnat de mai multe ori, deși antecedentele penale sunt stinse, totuși se evidențiază faptul că pedepsele neprivative de libertate nu-și ating scopul de corectare și reeducare a inculpatului, iar comiterea infracțiunilor, deși diverse, capătă caracter sistematic pentru inculpat, ceea ce nu este tolerant în societate. În asemenea împrejurări, Colegiul consideră corecte concluziile instanțelor de fond, referitor la corectarea și reeducarea inculpatului, ca fiind posibilă doar prin izolarea lui de societate, stabilindu-i pedeapsă cu închisoare, deoarece rezultă că acesta nu conștientizează caracterul social periculos al acțiunilor sale, considerându-le firești într-o societate. Mai mult ca atât, cu toate că în cauza dată nu au fost constatate careva circumstanțe atenuante sau agravante, totuși instanțele de fond i-au stabilit inculpatului pedeapsa minimă prevăzută de sancțiunea infracțiunii pentru care a fost condamnat ultimul, adică de 5 ani închisoare, ceea ce în sine deja este o manifestare de indulgență din partea instanțelor ierarhic inferioare, în raport cu cele săvârșite de către acesta.

Astfel, în opinia instanței de recurs, cumulul de împrejurări constatate la caz, a permis întemeiat instanțelor de judecată de a nu aplica în privința inculpatului condamnarea cu suspendarea condiționată a pedepsei, conform art. 90 Cod penal, dat fiind faptul că pedeapsa penală nu-și va atinge scopul propus, iar inculpatului, care anterior a fost condamnat la pedepse neprivative de libertate și care a beneficiat de clemență din partea instanțelor de judecată, acordându-i-se nu o dată șansa pentru corectare, reeducare și reintegrare în societate, concluzii de rigoare nu și-a făcut.

Prin urmare instanța de recurs consideră, că temeiul pentru recurs semnalat de către apărător nu și-a găsit confirmarea în cauza dată, iar pedeapsa a fost stabilită inculpatului în așa fel ca acesta, să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea pentru viitor de a săvârși fapte prejudiciabile și care răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Generalizând cele expuse, Colegiul penal statuează că, în cauza dată nu au fost admise erorile de drept la care face referire recurentul și nu sânt temeiuri de a interveni în sensul casării soluției adoptate de către instanța de apel, fiindcă just au fost calificate acțiunile inculpatului, respectiv fiindu-i stabilită și o pedeapsă individualizată conform prevederilor legale, adoptând o hotărâre motivată în acest

sens. Astfel, se concluzionează inadmisibilitatea recursului ordinar declarat în prezenta cauză, deoarece acesta este vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Bobeica Vasile în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 octombrie 2016, în cauza penală în privința lui **Nedbailov Alexandr XXXXXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 07 martie 2017.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie